

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

30 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nadejda Toma, Vladimir Timofti, Constantin Alerguș, Anatolie Țurcan, a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 iunie 2017 și avocatul Sanduleac Victor în numele inculpatului Viziru Gheorghe XXXXX, prin care se solicită casarea sentinței judecătorești Anenii Noi, sediul Central din 26 aprilie 2017 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 iunie 2017, în cauza penală în privința lui

Viziru Gheorghe XXXXX, născut la 06 aprilie 1958, originar din s. Ciutileni, r. Nisporeni și domiciliat în s. Bulboaca, r. Anenii Noi.

Termenul de examinare a cauzei:

- 1. 24.08.2016–26.04.2017 (prima instanță);*
- 2. 15.05.2017–27.06.2017 (instanța de apel);*
- 3. 17.08.2017–30.01.2018 (instanța de recurs).*

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința judecătorești Anenii Noi, sediul Central din 26 aprilie 2017 inculpatul Viziru Gheorghe a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (2) lit. g), j) Cod penal și condamnat la o pedeapsă de 15 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Viziru Gheorghe la 07.05.2016, aproximativ la ora 02⁰⁰, la domiciliul său din XXXXX, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în rezultatul unei certii iscate între el, soția Viziru Vera și feciorul Viziru Veaceslav, având scopul omorului intenționat al acestora, având la el o coasă, a intrat în locuință, unde cu scopul realizării intenției sale i-a aplicat o lovitură cu ascuțișul coasei soției Viziru Vera, cauzându-i acesteia conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1262/D din 06.07.2016, vătămare ușoară. Viziru Vera, după ce i-au fost cauzate leziunile corporale, pentru a nu-i fi cauzate și alte leziuni corporale a fugit din casă, iar Viziru Gheorghe cu scopul realizării intenției sale de a-1 omorî pe feciorul său, Viziru Veaceslav, s-a apropiat de acesta și cu ascuțișul coasei, i-a aplicat 2 lovituri în regiunea organelor vitale ale omului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1261/D din 19.07.2016, leziuni corporale care se califică ca vătămare gravă.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Sanduleac Victor în numele

inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri noi, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie recalificate acțiunile inculpatului Viziru Gheorghe din prevederile art. 27, 145 alin. (2) lit. g), j) Cod penal în prevederile art. 157 Cod penal și să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate.

3.1. În motivarea cererii depuse apelantul a invocat că, în cadrul cercetării judecătorești nu s-a constatat că acțiunile lui Viziru Gheorghe s-au manifestat sub formă de intenție directă de a săvârși omorul asupra două persoane, cu deosebită cruzime, acțiuni care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-au produs efectul la care a ajuns la concluzie instanța de judecată, ba din contra s-a constatat că Viziru Gheorghe a comis fapta din imprudență, sub formă de neglijență din următoarele considerente: Conform declarațiilor inculpatului Viziru Gheorghe, acesta a comunicat atât în cadrul urmăririi penale, cât și a cercetării judecătorești că, la 07.05.2016 el nu a dorit să-i omoare pe fiul Viziru Veaceslav și soția sa Viziru Vera.

Declarațiile lui Viziru Gheorghe, precum că nu a avut intenția omorului fiului și soției, dar au avut loc sub formă de neglijență sânt confirmate prin declarațiile părții vătămate Viziru Veaceslav și ale martorului Balta Diana.

Concomitent, instanța de judecată a pus la baza sentinței și declarațiile în calitate de martor ale lui Olărița Ivan, care este OUP a IP Anenii Noi și a exercitat urmărirea penală pe această cauză, probe care sânt indirecte și urmează a fi apreciate critic, deoarece circumstanțele expuse de el i-au devenit cunoscute în legătură cu exercitarea de el a atribuțiilor de serviciu. La fel, instanța de fond a statuat asupra imposibilității cauzării întâmplătoare a leziunilor corporale grave lui Viziru Veaceslav, reieșind din localizarea leziunilor corporale, fără a aprecia faptul că, în concluziile din raportul de expertiză medico-legală nr. 1261/D din 19.07.2016 nu se conțin date referitoare la faptul dacă leziunile corporale depistate la cet. Viziru Veaceslav puteau fi cauzate intenționat, sau puteau fi primite prin împrejurări de neglijență ca rezultat a imprudenței condamnatului. Cu atât mai mult, localizarea leziunilor corporale stabilite la partea vătămată Viziru Veaceslav prin raportul de expertiză medico-legală, coincid cu circumstanțele descrise în declarațiile acestuia. Astfel, în cadrul cercetării judecătorești nici partea vătămată Viziru Veaceslav, nici victima Viziru Vera și nici un martor nu au declarat că la 07.05.2016 inculpatul Viziru Gheorghe a avut intenția să comită omorul fiului și soției sale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 iunie 2017, pronunțată integral la 21 iulie 2017, a fost admis apelul declarat de avocatul Sanduleac Victor, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre, privind modul stabilit pentru prima instanță, prin care Viziru Gheorghe a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal și i-a fost stabilită pedeapsa sub formă închisoare pe termen de 7 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

5. Pentru a se pronunța, instanța de apel a constatat că inculpatul Viziru Gh., la 07.05.2016, aproximativ la ora 02:00, la domiciliul din XXXXX, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în baza relațiilor ostile între el și membrii familiei – soția Viziru Vera și fiul Viziru Veaceslav, urmărind scopul cauzării vătămărilor integrității corporale și a sănătății, a intrat în casă și cu coasa a aplicat intenționat o lovitură soției Viziru Vera, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1262/D din 06.07.2016, vătămare corporală ușoară

și 2 lovituri fiului Viziru Veaceslav, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1261/D din 19.07.2016, vătămări corporale grave.

Astfel, instanța de apel a menționat că, săvârșirea infracțiunii constatate se dovedește prin următorul cumul de probe, și anume: - declarațiile martorului Balta Diana (vol. I, f. d. 195); - declarațiile martorului Rusnac Victor (vol. II, f. d. 80 verso); - declarațiile martorului Olarița Ion (vol. II, f. d. 66); - declarațiile martorului Stratan Marian (vol. II, f. d. 67); - raportul de expertiză medico-legală nr. 1261/D din 19 iulie 2016 (vol. I, f. d. 51-52); - raportul de expertiză medico-legală nr. 1262/D din 06 iulie 2016 (vol. I, f. d. 66); - procesul-verbal de cercetare la fața locului din 07 mai 2016 (vol. I, f. d. 14-17); - procesul-verbal de examinare a obiectului din 07 mai 2016 (vol. I, f. d. 18- 19); - procesul-verbal de ridicare a hainelor în care era îmbrăcată partea vătămată Viziru Veaceslav în momentul în care s-a comis infracțiunea (vol. I, f. d. 27); - procesul-verbal de examinare a obiectului din 07 mai 2016 prin care au fost examinate hainele ridicate de la partea vătămată (vol. I, f. d. 28-29); - raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 540a – 2016 a lui Viziru Gheorghe prin care s-a constatat că acesta de maladii psihice cronice nu suferă, prezintă diagnoza „tulburare de personalitate organică” (vol. I, f. d. 76-79); - extrasul din Registrul de Stat al Populației, potrivit căruia inculpatul este soțul părții vătămate Viziru Vera și tatăl părții vătămate Viziru Veaceslav (vol. I, f. d. 82); - caracteristica privind-l pe Viziru Gheorghe, potrivit căreia la locul de trai se caracterizează negativ (vol. I, f. d. 84).

Totodată, analizând declarațiile inculpatului în raport cu cele ale părților vătămate și martorilor în coroborare cu întreg probatoriul administrat în cauză, instanța de apel a constatat că inculpatul nu a avut intenția de a omorî părțile vătămate or, după aplicarea loviturilor cu coasa - unealtă agricolă, acesta a dus-o în sarași și nu a continuat acțiunile criminale, deși nu a avut impedimente să le continue, adică, după cauzarea vătămării grave a integrității corporale și a sănătății fiului, a încetat acțiunile de violență, fără intervenirea factorilor care l-ar fi împiedicat să-și realizeze scopul indicat în actul de învinuire – omorul persoanei.

În contextul respectiv, instanța de apel a constatat că inculpatul, în împrejurările stabilite, nu a acționat cu intenția de a omorî victimele, dat fiind că mobilul apărut ca un element psihic, ce a contribuit la luarea hotărârii de a acționa, confirmă la inculpat sentimentele evidente de ură față de membrii familiei sale.

Instanța de apel a evidențiat relațiile de rudenie între părțile implicate în conflictul familial, comportamentul lor ante și postinfracțional, locul comiterii infracțiunii, precum și obiectul și zona corporală afectată, intensitatea și densitatea loviturilor aplicate de inculpat părților vătămate:

- soției Viziru Vera – antebrațul stâng cu lezarea arterei și nervului radialis, leziune care a condiționat o dereglare a sănătății de scurtă durată, calificându-se ca vătămare corporală ușoară;

- feciorului Viziru Veaceslav - plagă penetrantă a cutiei toracice pe stângă asociat cu hemopneumotorace, plagă tăiată nepenetrantă a hemitoracelui stâng posterior, leziuni care au condiționat o dereglare a sănătății de lungă durată, calificându-se ca vătămare corporală gravă.

În atare situație, instanța de apel a considerat că în cadrul cercetării judecătorești nu și-a găsit confirmare fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului Viziru Gheorghe și

constată prin sentința atacată, prevăzută la articolul 27, 145 alin.(2), lit. g) și j) Cod penal, astfel, în speță lipsind etapele, semnele și împrejurările activității infracționale a tentativei de omor.

Pe această linie de considerente cu privire la vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei criminale constatate, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală, instanța de apel a calificat fapta reținută în sarcina inculpatului în componența de infracțiune prevăzută de articolul 201/1 alin. (3) lit. a) Cod penal: acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința a doi membri ai familiei, manifestată prin acțiuni violente, soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale și a sănătății persoanei și cu vătămarea gravă a integrității corporale și a sănătății persoanei.

Cu privire la componența de infracțiune prevăzută la articolul 201/1 alin. (3) lit. a) Cod penal, instanța de apel a făcut următoarele precizări:

- subiectul infracțiunii este inculpatul Viziru Gh., care întrunește condițiile prevăzute la articolele 21 alin. (1) și 22 Cod penal;

În speță, în conformitate cu articolele 133/1 alin. (1) și 134 Cod penal, inculpatul are calitatea de subiect special în raport cu părțile vătămate, astfel Viziru Gheorghe fiind soțul părții vătămate Viziru Vera și tatăl părții vătămate Viziru Veaceslav;

- obiectul juridic principal al infracțiunii îl formează relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială, iar obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică și psihică a părților vătămate Viziru Vera și Veaceslav, obiectul material fiind corpul ultimilor;

- latura obiectivă se exprimă prin: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea manifestată fizic; 2) urmările prejudiciabile sub formă de vătămări ușoare și grave a sănătății corporale ale părților vătămate Viziru Vera și Veaceslav; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile survenite;

- latura subiectivă a infracțiunii incriminate inculpatului se exprimă prin vinovăție sub formă de intenție directă, astfel, inculpatul Viziru Gh. își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile și le-a dorit, în mod conștient, survenirea acestor urmări.

Instanța de apel la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa pentru săvârșirea infracțiunii în baza 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal a luat în considerație prevederile din articolele 7, 61, 75 Cod penal.

Instanța de apel a constatat ca inculpatul, potrivit articolului 16 alin. (4) Cod penal, a săvârșit o infracțiune gravă, anterior a fost judecat și antecedentele penale sunt stinse, la locul de trai se caracterizează negativ (vol. I, f.d. 84), circumstanțe atenuante sau agravante nu s-au constatat.

Instanța de apel, ținând cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, de scopul de prevenire a fenomenului infracțional – violența în familie, a considerat rațională și rezonabilă stabilirea față de inculpat pedepsei cu închisoare, în limitele prevăzute de sancțiunea articolului 201¹ alin. (3) Cod penal.

Instanța de apel a reținut că nu se constată temeiuri pentru aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege, deoarece în cauză nu sânt întrunite condițiile prevăzute

de lege, care justifică aplicarea prevederilor respective.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul Sâli Radu, depus la data de 04 august 2017, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței, deoarece apelul a fost admis greșit.

În motivarea cererii depuse, recurentul invocă că soluția instanței de apel contravine prevederilor art. 419 Cod de procedură penală, conform cărora, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță. Potrivit Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție „Cu privire la practica judiciară despre judecarea cauzelor penale în ordine de apel” nr. 22 din 12 decembrie 2005, pct. 17, 18 și 22 sub pct. 2), recomandă că „în cazul de admitere a apelului și rejudecării cauzei, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă analiza probelor pe care s-a bazat instanța de fond, care cerințe ale legii au fost încălcate de către această instanță, apoi motivele adoptării soluției date de instanța de apel”.

Recurentul consideră că în cauză, instanța de apel nu a îndeplinit aceste stricte prevederi ale legii, precum și explicațiile date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct. 14 al Hotărârii nr. 22 din 12 decembrie 2005, „Cu privire la practica judiciară despre judecarea cauzelor penale în ordine de apel”, iar nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, astfel decizia urmează a fi casată cu rejudecarea cauzei în apel cum cere art. 435 Cod de procedură penală, întrucât asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată de în instanța de recurs.

Recurentul nu este de acord cu soluția instanței de apel privind recalificarea faptei conform art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal.

În opinia recurentului, instanța de apel a recalificat fapta inculpatului invocând eronat că Viziru Gh., în împrejurările stabilite, nu a acționat cu intenția de a omorî victimele, dat fiind că mobilul apărut ca un element psihic, ce a contribuit la luarea hotărârii de a acționa, confirmă la inculpat sentimentele evidente de ură față de membrii familiei sale.

Recurentul invocă că potrivit materialelor dosarului este demonstrată intenția directă a inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, menționând că, intenția inculpatului de a o omorî pe soția Viziru Vera și feciorul Viziru Veaceslav, nu și-a produs efectul deoarece prima a fugit de la fața locului, iar referitor la feciorul Viziru Veaceslav, inculpatul considerând că leziunile corporale cauzate sunt suficiente pentru survenirea morții, mergând în altă odaie unde s-a culcat.

6.1. Totodată, hotărârile judecătorești sunt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Sanduleac Victor în numele inculpatului, depus la 28 august 2017, prin care solicită casarea totală a acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie recalificate acțiunile inculpatului Viziru Gheorghe din prevederile art. 27, 145 alin. (2) lit. g), j) Cod penal în prevederile art. 157 Cod penal și să-i fie stabilită o pedeapsă non-privativă de libertate.

În motivarea cererii depuse, recurentul invocă că în cadrul cercetării judecătorești nu s-a constatat că acțiunile lui Viziru Gheorghe s-au manifestat sub formă de intenție directă de a săvârși omorul asupra două persoane, cu deosebită cruzime, acțiuni care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-au produs efectul, la care concluzie a ajuns prima instanță, inclusiv nu s-a constatat violența în familie, ci din contra s-a constatat că Viziru

Gheorghe a comis fapta din imprudență, sub formă de neglijență din următoarele considerente:

- conform declarațiilor inculpatului Viziru Gheorghe și a părților vătămate care au comunicat că s-au tăiat întâmplător, el nu a dorit să-i omoare.

- declarațiile martorului Baltag Diana, care este vecină, prin care a comunicat că la data de 06.05.2016 a fost acasă la familia Viziru unde nimeni nu s-au certat. La data de 06-07.05.2016, la ei acasă nu au fost conflicte, nu a auzit în gospodărie să se bată, să se certe sau să cheme în ajutor;

- raportul de expertiză medico-legală nr. 1261/D din 19.07.2016 nu conține date referitoare la faptul dacă leziunile corporale depistate la Viziru Veaceslav puteau fi cauzate intenționat sau puteau fi primite prin împrejurări de neglijență ca rezultat al imprudenței inculpatului.

7. Judecând recursurile ordinare, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că recursurile urmează a fi respinse ca inadmisibile, cu menținerea deciziei instanței de apel pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată. Conform art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie indicate de recurent.

7.1. Potrivit conținutului recursului declarat de procuror se constată, că în drept, acuzatorul de stat invocă drept temeiuri de casare a deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor expuse în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal lărgit constată că, din conținutul recursului declarat de procuror, reiese că recurentul face o descriere a aprecierii probelor de către instanța de apel.

În contextul dat, Colegiul penal reține că art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat. În acest sens, este necesar de a menționa că potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai

în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Totodată, Colegiul penal statuează că critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs. În contextul dat, Colegiul penal reiterează că instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor judecătorești atacate, exclusiv prin prisma prezenței sau absenței temeiurilor pentru recurs, prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, Colegiul penal va respinge argumentul recurentului în partea dată, ca fiind de jure inadmisibil.

În același context, Colegiul penal constată că temeiul pentru recurs invocat în cerere, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu și-a găsit confirmare în prezenta cauză, fiind invocat nemijlocit întru susținerea criticii privind aprecierea probelor, cu mențiunea asupra faptului că instanța de apel nu a apreciat în mod corespunzător probele la care procurorul a făcut referință. Suplimentar, Colegiul penal lărgit consideră eronată invocarea acestui temei pentru recurs, inclusiv din considerentul că apelurile în cauză au fost declarate de partea apărării și nu de cea a acuzării.

Totodată, recurentul consideră decizia instanței de apel ilegală din considerentul reîncadrării juridice a acțiunilor inculpatului, însă Colegiul penal lărgit reiterează că instanța de apel corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, or tentativa de omor intenționat este posibilă doar în prezența unei intenții directe, însă din circumstanțele existente, descrise și reținute de către instanța de apel, acest lucru nu a rezultat.

Generalizând asupra celor expuse, Colegiul penal lărgit conchide că temeiurile pentru recurs, invocate în cerere, nu și-au găsit confirmare, nefiind atestate alte erori de drept care, examinate din oficiu, ar impune necesitatea casării deciziei instanței de apel.

7.2. Potrivit conținutului recursului declarat de avocatul Sanduleac V. în numele inculpatului se constată că recurentul fără a invoca vreun temei prevăzut de art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie recalificate acțiunile inculpatului din prevederile art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal în prevederile art. 157 Cod penal.

Reieșind din conținutul recursului declarat se constată ca fiind neclare solicitările recurentului privind recalificarea acțiunilor inculpatului din prevederile art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal în prevederile art. 157 Cod penal, or prin decizia instanței de apel acțiunile lui Viziru Gh. au fost recalificate din prevederile art. art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal în prevederile art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal

Colegiul penal evidențiază că avocatul în recursul declarat invocă dezacordul cu încadrarea juridică a faptei săvârșite de inculpat.

Regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că, la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele

de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Astfel, Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel, în baza probelor administrate legal în cadrul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești, cu respectarea prevederilor art. 100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă, potrivit art. 101, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și coroborării lor, stabilind toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungând la concluzia privind vinovăția lui Viziru Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Concluziile instanței de apel sunt corecte și se confirmă prin cumulul de probe administrate, cercetate și verificate în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel și indicate în pct. 5 a prezentei decizii. Instanța de recurs, fără a reitera întreaga motivare a instanței de apel, pe care și-o însușește sub aspectul stării de fapt și de drept reținute, conchide asupra existenței faptei și vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii de care a fost condamnat.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit, relevă că în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, fiind dovedită vina acestuia prin întreg cumulul de probe cercetate și expuse în pct. 5 din prezenta decizie.

În esență, toate acestea conturează convingerea instanței de recurs că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal și urmează să execute pedeapsa stabilită de instanța de apel, iar criticele aduse de recurent se apreciază ca fiind vădit neîntemeiate.

În altă ordine de idei, raportată la criticile recurentului invocate în recurs, Colegiul constată că acestea se referă la chestiunea de apreciere a probelor. Mai mult, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul acestuia expune conținutul a câtorva probe cercetate de instanța de apel, după care în cele din urmă conchide, că acestea constituie un ansamblu probator prin care după părerea apărării nu se confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii cu intenție.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Generalizând cele expuse mai sus și constatând, că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința

inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs vreo eroare judiciară, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate, Colegiul penal lărgit consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate de către recurent în recursul ordinar deferit spre examinare.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Se resping, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu și de avocatul Sanduleac Victor în numele inculpatului, în cauza penală în privința lui *Viziru Gheorghe XXXXX*, cu menținerea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 27 iunie 2017.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 februarie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Nadejda Toma

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș

Anatolie Țurcan